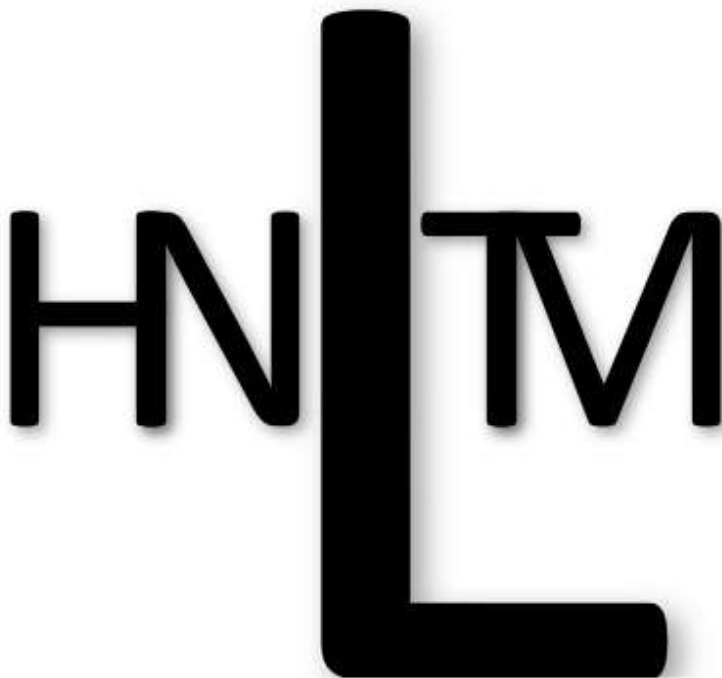

HET NIEUWE LITERAIRE TIJDSCHRIFT MAGAZINE

blad voor de moderne mens
het magazinste magazine

jaargang 1 nr **11** 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig

uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

Lezen of gelezen worden, het kán, allebei, in het voor u liggende magazine. Er schijnt minder gelezen te worden, toch kan men geen krant of tijdschrift openslaan of het gaat over boeken en over schrijvers. Honderdduizenden mensen schrijven en velen van hen dromen ervan hun manuscript gedrukt in de boekhandel te zien liggen. Of een boek met hun titel en naam op de rug thuis in de boekenkast te hebben staan. HNLTM gaat online verder; nr 11.

Het blad stelt zich ten doel een platform te zijn voor mensen die lezen en wellicht ook schrijven. En juist ook voor hen die wel schrijven, maar het lastig vinden, een drempel over moeten, om hun schrijfwerk te delen met anderen. Schroom niet, uw inzending kan ook anoniem geplaatst worden. (* naam bij de reactie bekend)

Ter illustratie zijn ook schilderijen, tekeningen en foto's welkom!

NB.: Eén pagina per inzending, één pagina bevat ongeveer 350 woorden

dentoonder@gmail.com

HNLTM

tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk

©

100% ChatGPT gevrijwaard

Zee

Als vloed het zand
doet samenvloeien
troost biedt met
een schone lei

als eb de kans geeft
weer stevige stappen
te zetten
in de modderbrij

dan biedt de zee
je aan om fouten
weg te wassen
en zonder angst
nieuwe te begaan
om na te zijn gevallen
gewoon weer op te staan

Zonder Leestekens

Both sides now - Joni Mitchell

Rows and flows of angel hair
And ice cream castles in the air
And feather canyons everywhere - Looked at clouds that way

But now they only block the sun
They rain and they snow on everyone
So many things I would have done - But clouds got in my way

I've looked at clouds from both sides now
From up and down and still somehow
It's cloud illusions I recall - I really don't know clouds at all

Moons and Junes and Ferris wheels
The dizzy dancing way that you feel
As every fairy tale comes real - I've looked at love that way

But now it's just another show
And you leave 'em laughing when you go
And if you care, don't let them know - Don't give yourself away

I've looked at love from both sides now
From give and take and still somehow
It's love's illusions that I recall
I really don't know love - Really don't know love at all

Tears and fears and feeling proud
To say, "I love you" right out loud
Dreams and schemes and circus crowds - I've looked at life that way

Oh, but now old friends they're acting strange
And they shake their heads and they tell me that I've changed
Well something's lost, but something's gained - In living every day

I've looked at life from both sides now
From win and lose and still somehow
It's life's illusions I recall - I really don't know life at all

It's life's illusions that I recall
I really don't know life - I really don't know life at all

Uit: Dordtse Donderdagen

Purmerend

Als de pensionado niet oppast wordt hij aan alle kanten voorbij gelopen. Binnen de kortste keren staat hij aan de zijlijn, 'kan hij niet meer mee'. En het predicaat 'ouwe lul' is wel het laatste waarmee de gemiddelde P mee geassocieerd wenst te worden. Wanneer ik voor mezelf spreek; hoe kijkt de wrede buitenwereld tegen deze, zich manhaftig tegen de tand des tijds verzettende figuur. Het is geboden bij te blijven, met de tong op de schoenen, met de immer sneller vernieuwende betaalmethodes, belastingaangiften, doorkliklinks met de daaraan verbonden op de loer liggende valkuilen van fishing en erger. Méeé, met de vaart der volkeren.

Op een van de zeldzame zomerdagen, fiets ik met mijn gebruikelijke kruissnelheid van 22 km. door de stad, wind mee, zon in de rug, komt uit een zijstraat van rechts een step. Een elektrische. Ik neem voorrang, juist of niet? Glimlachend denk ik terug aan mijn eigen step, rood, met van die dikke witte bandjes en hoe hard je daarmee kon vallen in de brandgang achter het huis en hoe dat kolengruis gemeen in je schaafwonden kon prikken. En aan dat liedje *'Op de step, op de step, ik ben zo blij dat ik hem heb, bent u misschien bekend, weet u misschien de weg naar Purmerend?'*

Even later word ik ingehaald, hoe gek wil je het hebben. Door een step. Zo'n jongere, staand op zijn zwarte step en ik krijg zicht op zijn opgeschoren nekkie, de haartjes bovenop glimmend in de gel achterover. De witte draadloze oortjes in zijn oren steken af tegen zijn gebruide teint. Het bruinoranje ensemble in de snit van een trainingspak van Dolce Gabanna, of moet ik onesie zeggen fladdert om zijn afgetrainde corpus. In de rechterhand bestudeert hij de binnenkomende appjes van zijn scharrel(s). Op dat moment gaat bij deze P het licht uit, wordt hij moedeloos, de boot gemist, de ratrace verleren. Aan verre horizon gloort de rollator.

Uit Dinsdagmiddag in Dordt

Carpoolen

Ha, weer een schrijfwedstrijd. Nu van de bibliotheek in Papendrecht. In het kader van de week van het spannende boek. Ik lees graag en van alles. Detectives zijn echter niet aan mij besteed. De titel van de wedstrijd zet mijn fantasie onmiddellijk in werking en in een roffel op de toetsen rolt onderstaand eruit:

Het was op een donkere maandagavond dat de heer J. D. te Papendrecht met een iets te harde klap de voordeur achter zich dichtsmeeft. Na drie weken zwijgen was de spanning in het bepaald niet gelukkig te noemen huwelijk hoog opgelopen. Dat weekend kwam de ontlading. Doordeweeks was het nog op te brengen geweest, het gedwongen samenzijn. De ook niet bepaald vrolijk stemmende werkzaamheden van J.D. boden in ieder geval de mogelijkheid tot ontsnappen. Weg te zijn van de dwingende ogen, de ijzeren discipline van mevrouw D. Zelf zag mevrouw D. dat anders. In de medische expertise die politie Papendrecht liet opstellen door psychiater dr. van Gught kwamen feiten aan het daglicht die niet pleiten in het voordeel van J.D. Juist op tijd had mevrouw D. kunnen wegduiken, voordat ze vol in het gelaat getroffen zou worden door een gevuld kopje koffie met melk en suiker. Mevrouw D. was ijsig kalm geworden en met een precisieworp had ze hem de autosleutels toegesmeten met de woorden: 'Hiero, rij jezelf maar te pletter.'

Zonder een woord te zeggen was hij opgestaan en vertrokken. Zoals eerder gezegd met een te harde klap de deur achter zich trekkend. Wat hierna is gebeurd, daarnaar kan politie slechts gissen. Van de heer J.D. ontbreekt elk spoor. De muisgrijze Skoda Octavia was inderdaad uit de carport met doorzichtig golfplaten dak verdwenen. Daags nadat betrokkene niet op zijn treurige werkplek verscheen werd door werkgever contact opgenomen met mevrouw D. In eerste instantie hulde zij zich in stilzwijgen.

Wordt vervolgd

De rechterschoen van Dr. Deng

Glimlachend bekeek dr. Deng de onderkant van zijn bruine schoen. Het was vrijdagavond en de zon scheen laag de straat in waar hij woonde, zijn straat, bijna thuis. Wat hij al vermoedde, het profiel zat vol. Volgens zijn berekening moest het een dezer dagen toeslaan, het noodlot. Deze omgeving, de nabije aanwezigheid van de groenstrook, vermenigvuldigd met het aantal honden: hij was aan de beurt.

Dr. Deng hield nauwkeurig bij hoeveel dieren in zijn land leefden. Het had nu eenmaal zijn interesse en niet alleen beroepshalve – gecertificeerd kynoloog met specialisatie dentisme en nauw daaraan verbonden fecalisme. Volgens de laatste schattingen verbleven momenteel evenveel koeien als honden in het land, net geen twee miljoen. In de onmiddellijke omgeving van zijn woning ontbraken de koeien, qua honden was het tegengesteld. Volgens officiële cijfers was in één op de vijf huishoudens een hond als huisdier aanwezig. Of twee, zoals bekend namen mensen-zonderhond tijdens Corona een hond en mensen-methond een tweede hond als huisdier erbij. Dr. Deng had het exact geteld - voornoemde officiële cijfers waagde hij in twijfel te trekken – volgens eigen waarneming in zijn persoonlijke leefgebied. Dit sterkte zijn vermoeden dat het slecht gesteld was met de tellingen, hij kwam op een hoger gemiddelde. Immers hoeveel honden bleven ongeregistreerd, leefden onder de radar. Voor hoeveel hond-als-huisdier werd geen hondenbelasting betaald. Maar ach, zo redeneerde hij berustend bij zichzelf, als zelfs een politieke partij die ook wel bekend staat als de Vroemvroempartij stemmen denkt te winnen door afschaffing van genoemde belasting voor te stellen, wat doet dan de mens-methond.

Afgaande op het aantal mensen-methond dat zijn aanpalende groenstrook frequenteerde, immers ook vanuit verder weg gelegen straten trok men hierheen, stelde dr. Deng het gemiddelde op:

1 op 4.1. In een denkbeeldige ruime cirkel rondom zijn woning van driehonderd huishoudens zouden naar schatting drieënzeventig honden als huisdier woonachtig zijn.

Een gezonde hond produceert één tot vier excrementen per dag. Uitgaande van – laag gesteld – één keer per dag op betreffende groenstrook, de mens-methond neemt niet altijd dezelfde route, maal 365 dagen levert dat per jaar een totaal uitstoot van 26645 versgelegde feces. Hoe dik de laag stront onder het onschuldig ogende gras moest zijn, daar durfde dr. Deng geen uitspraak over doen: 'Geen commentaar'.

Dat er van deze hoeveelheid dan toch juist één enkel exemplaar op het voetpad verdwaalde en plaats nam onder de grofbezoolde rechterschoen van dr. Deng, dat kon niet anders zijn dan een schier onmogelijk toeval en daarom, van die kleine kans daarop, daar moest dr. Deng om glimlachen.

Uit: Dinsdagmiddag in Dordt

Koel en vet

Ik had een collega, die, zegmaar, in iedere zin drie keer zegmaar het woordje zegmaar, wist in te bouwen, zegmaar. Zelf had ik vroeger ook een stopwoordje: weet je wel. Soms zei ik zelfs: je weet wel, weet je wel? Er was een andere collega, een leuke Russische die, zegmaar, wat krom Nederlands sprak. Ze had een stopwoordje, of eigenlijk gebruikte zij het als krachtterm, wat afgeleid was van het Koos Koets typetje van Kees van Kooten. Het door hem gebezigde Mozeskrimme sprak zij als uit Mozekrimmie.

Dat is het leuke van taal, woorden komen er bij, sommige blijven, andere verdwijnen weer. Cool en vet zijn er nog, maar hoe lang? Allang verdwenen zijn: De moord ermee / de veters uit je schoenen lullen / je kan de bout hachelen / dat mag de buik niet rimpelen.

Laatst woonde ik een lezing bij die geolied werd geleid door een ervaren gesprekleidster. Bij het inleiden van een film sprak zij over tomeloos mooie beelden die wij te zien zouden krijgen. Ik vond dat in dit verband een ietwat gek bijvoeglijk naamwoord maar wel origineel. Totdat ze bij een volgend onderwerp alweer dit woord gebruikte en dan niet in de zin van bijvoorbeeld tomeloze inzet. En dan valt het op.

Zoals bij die sympathieke burgemeester die zich de Nederlandse taal zeer goed heeft toegeëigend. Hij bezigt zelfs uitdrukkingen als 'het in het snotje hebben'. Dat is een keer leuk, zelfs niet iedere Nederlander zal deze uitdrukking kennen dan wel gebruiken. Totdat de brave burgervader even later alweer iemand 'in het snotje' heeft. En zo vlecht filmregisseur Paul Verhoeven overal het woordje 'nieuwjaar?' in.

In de politiek is men er zeer sterk in. Iemand stapt over zijn schaduw heen en opeens is deze spreuk gemeengoed. De ene na de andere politicus stapt over zijn schaduw. Als iemand daarin wat

terughoudend is wordt hem zelfs aangewreven dat het nu weleens tijd wordt dat hij over zijn schaduw heen kan stappen. Tot ook deze uitdrukking weer verdwijnt uit de vocabulaire. Een sterke is ook: Het kan niet zo zijn. Alleen gehoord in de politiek, Het kan niet zo zijn dat alleen de heer Wilders, of: het kan niet zo zijn dat wij blijven ontkennen dat.

Na een mislukte sollicitatie werd ik uitgeleide gedaan met de tekst: 'Ik ga je contacten om je te helpen opstarten.' Tijdens een vergadering, noteerde ik uit verveling, wat woorden en uitdrukkingen die me opvielen: stip op de horizon, ankerpunt, focussen, current level, over de schutting komen, handjes aan het bed, gealloceerd, inhoud geven en kwaliteit borgen. En de man die me al eens eerder opviel met zijn spreuk, zei het ook nu weer, aan het eind van zijn zegje achter de interruptiemicrofoon: 'Ik rust mijn koffer.'

Mijn dochters vloekten niet, als er hen iets tegen zat, dan zeiden zij: 'Serieus?' En ze zeiden niet: ben je gek? Maar: ben je gek of zo? En ook dat klonk leuker: 'gek of zo'. En niet te vergeten het door hen vaak gebezigde: 'As if?' gecombineerd met een handgebaar wat toch weer iets anders betekende dan: 'dueüh.' En niet te vergeten het 'whatever', Engels voor; 'boeijuh!'

Twee jochies reden op hun kleine fietsjes hard naar huis, de school was uit. Een van hen stopte bij zijn huis en riep: 'Ik ga je zien!' En de ander: 'Later!'

Nederlands is, zeg maar, toch best wel leuk eigenlijk. Dus.

Citaat van de week

Renate Dorrestein – De leesclub

...gaan we het redden om een beetje bijtijds klaar te zijn? We moeten het geluid voor vanavond nog testen en de stoelen klaarzetten. We hebben er lang naar uitgekeken en er een hoop werk in gestoken. Als leesclub bereiden we ons altijd grondig voor op een literaire ontmoeting. We lezen niet alleen het nieuwste boek van de auteur die we hebben uitgenodigd, we pakken het hele oeuvre mee. Dat doen we met plezier. We lezen en lezen en lezen nu eenmaal als gekken.

Het is bijna altijd een zootje, ja geluk hangt af van ondoorgrondelijke zaken zoals een gevulde koek meer of minder, of van een toevallige ontmoeting die net zo goed niet had kunnen plaatsvinden en waaruit complete geslachten zijn voortgevloeid. Nee, dan de literatuur, met haar onverbiddelijke wetten van oorzaak en gevolg. Heerlijk, gewoon. Pardon? U wist toch wel dat wij een leesclub zijn?

Net Wakker

Hij hoort hoe ze naast hem slaapt
met lieve zuchtjes, kleine snurkjes
voelt haar warmte door het dekbed heen
hoe ze plots'ling wakker is
hij doet alsof hij slaapt
hoort haar tikken, appen, iPhone checken
Dan slaapt ze weer
haar adem blaast in zijn gezicht
ze gooit een been zwaar over hem heen
hij glimlacht en
hij wordt er zo gelukkig van

Hoort ze spetteren in de douche
hoe het water stroomt
over haar ranke rug en billen
even lijkt het of ze zingt
loom ligt hij dwars in bed, warm op haar plekje
zonlicht streept schuin door de kamer
Dan stopt het ruisen van het water
hij weet hoe ze haren droogt
haar rug haar slanke billen
de lange benen een voor een
hij wordt er opgewonden van

Hoe ze gezellig rommelt in de keuken
het broodrooster, de fluitketel
Danny Vera Rollercoaster op de radio
de kattenbrokjes rammelen
even lijkt het of ze zingt
hij draait zich langzaam op zijn zij
de geur die in haar kussen hangt
ze de tuindeuren opengooit
de jaloerse zomerzon binnenlaat
hoe ze met de poezen praat
hij wordt er zo gelukkig van

Fragmenten van brieven van E.

(feuilleton)

Lieve E, voordat je het me vraagt, ik weet hoe nieuwsgierig je bent en juist omdat je er niks over zegt, ik voel het gewoon. Ja, Jaap was er. Sterker nog, hij is er nog. Nu even weg, voor zijn werk, had een afspraak met een klant ofzo, maar hij komt straks weer terug. En verder ga ik er niks over vertellen. Nog nooit zo blij geweest met mijn ouwerwetse abonnement op de krant, tenminste iets niet digitaals te lezen. Ik zou Flügel nou weleens willen zien en jou ook natuurlijk. En Har. Krankzinnig eigenlijk, toch?.....

.....zij van de overkant vroeg me of ik soms zin had om mee te gaan naar die leesclub waar zij op zit. Je weet, ik ben geen boekenlezer, de Libelle krijg ik nog niet uit, nou dacht ik aan jou, is dat wat voor jou soms? Ze lezen nu Tommy Wieringa, je weet wel, die van de speedboot, dat weet ik dan nog wel.

Fragmenten van brieven aan E.

..... over trainingspakken gesproken, ik dacht ik tut me eens lekker op, m'n nieuwe outfit aan, jij was erbij, toen dat dagje den Haag. Dat setje van Karen Millen. Wat zegt Harry: 'Eeh sorry E, mag ik wat zeggen, is dat niet wat ordi?' Nou jaaaa! Iets anders, we spreken af, zodra het weer mag, ga ik een keer met je mee. Ik wil ook weleens naar het strand. Maar niet in het zand dan hé, gaan we lekker achter het glas, beetje chillen, mensen kijken, hoe heet die zaak ook alweer, waar jij toen was, met die banken en die goeie muziek. Met je collega's.....

.....moet je iets vertellen, niet lachen. Weet je wat Jaap en ik doen nu? Nou ja, gisteren voor het eerst. Ik wist dat helemaal niet, maar hij doet al jaren Tai Chi. Ken je dat, verwacht je niet hé, van zo'n stoer type als hij. Maar het is moeilijk! So, spierpijn nu, in mijn knieën en overal eigenlijk.

Wordt vervolgd

Disclaimer

Voor een goed begrip: de op social media rondruisende hashtag **HNLTM- de LeesClub** vaart niet onder auspiciën van HNLTM. Sterker nog, zij houdt zich er verre van. Anderzijds, het staat de lezer vrij hieraan deel te nemen.

Quotes zonder bronvermelding

Voetbal is oorlog

Art is anything you can get away with

Weet je wie trouwens helemaal te gek zijn? Mannen!

In de praktijk van tolerantie, je vijand is je beste leraar

Mag ik dat zeggen? Ja, dat mag ik zeggen

Geld is niet belangrijk, maar 't is wel weerlems makkelijk
(Zeeuws Vlaamse uitdrukking)

'T kan regenen at will
(Zeeuws Vlaamse uitdrukking)

Sommigen voelen dat het regent, anderen worden alleen maar nat

A winner is a dreamer who never gives up

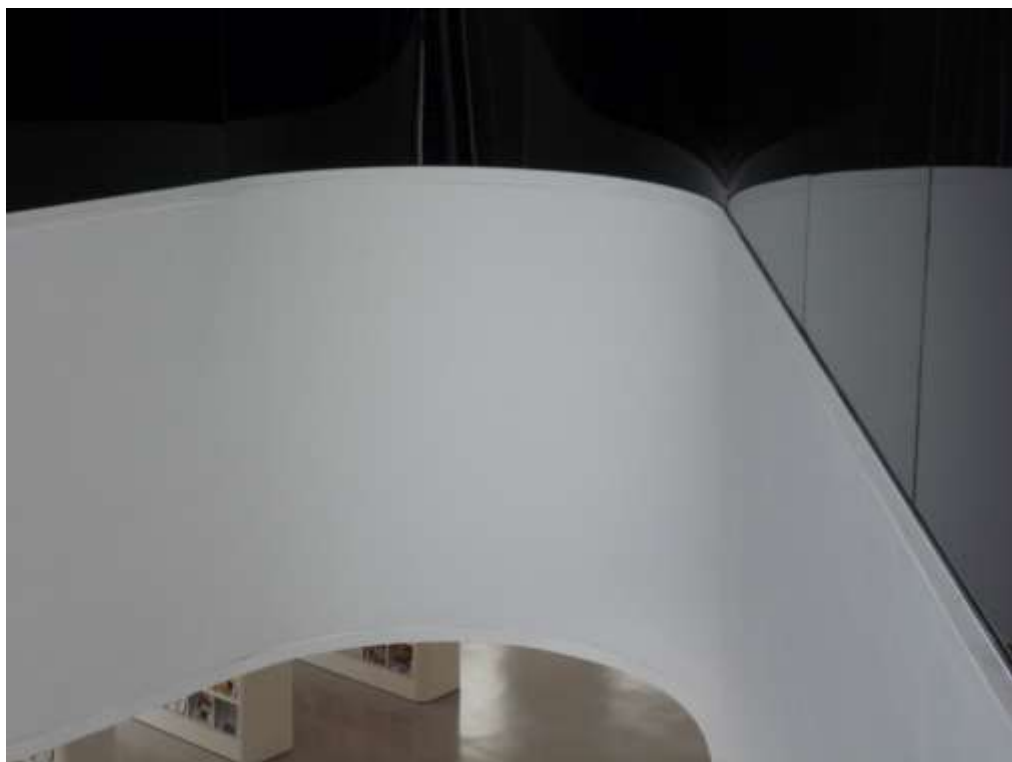
Nog vragen geen vragen

Ik heb een heel zwaar leven

Een huis zonder boeken is een huis zonder ziel

Als je na je vijftigste wakker wordt zonder pijn, dan ben je dood

I am the captain of my soul

Gevonden Gedichten

De zee is een scherm
om je verbeelding
en verlangens
op te projecteren

vinder: H. M. te D.

Editie **11** zal in het teken staan van muziek. Deel uw muziekgedachten, muziekvoorkeuren, muziekherinneringen, muziekliefdes, muziekhits, muziekverdriet, muziekfeest, muziekma